

Aamurukous 7.2.2020
Urjalan kirkko
Seppo Pirhonen

Virsi 326: 1–3

Parhaillaan työntekijä- ja työntantajärjestöt neuvottelevat uusista työehtosopimuksista. Teollisuusliitto on jo päässyt sopimukseen. Paperityöntekijät ovat lakossa ja työntajapuoli aloittaa työsulun. Kauppojen myyjät ovat ilmoittaneet määräaikaisesta lakosta. Erityisesti tuntuu hiertävän edelliskaudelta sopimukseen ja lisäpöytäkirjoihin otettu kilpailukyky sopimus kiky eli kolme lisäpäivää vuotuisen työaikaan. Aiemmin on luovuttu keskusliitojen välisistä sopimuksista ja nyt toimitaan liitotasolla. Yrittäjät haluaisivat enemmän sopimista työpaikkatasolle.

Yllättäen Raamatustakin löytyy esimerkki palkkaerimielisyydestä:

Matt. 20: 1-16

Jeesus sanoi:

”Taivasten valtakuntaa voi verrata isäntään, joka aamuvarhaisella lähti palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa. Hän sopi miesten kanssa yhden denaarin päiväpalkasta ja lähetti heidät viinitarhaan. Päivän kolmannella tunnilla hän lähti taas ulos ja näki, että torilla seisoi vielä miehiä jouten. ’Menkää tekin viinitarhaan’, hän sanoi heille, ’minä maksan teille sen, mitä kuuluu maksaa.’ Miehet lähtivät. Kuudennen ja yhdeksännen tunnin aikaan isäntä lähti taas ulos ja teki samoin. Kun hän sitten meni ulos yhdennellätoista tunnilla, hän näki vieläkin muutamia joutilaita ja kysyi heiltä: ’Miksi te seisotte täällä kaiken päivää toimettomina?’ ’Kukaan ei ole palkannut meitä’, he vastasivat. Hän sanoi miehille: ’Menkää tekin minun viinitarhaani.’

Kun sitten tuli ilta, viinitarhan omistaja sanoi tilanhoitajalleen: ’Kutsu työmiehet ja maksa heille palkka, viimeksi tulleille ensin ja ensimmäisille vasta sitten.’ Ne, jotka oli palkattu yhdennellätoista tunnilla, tulivat ja saivat kukin denaarinsa. Kun ensiksi palkatut tulivat, he luulivat saavansa enemmän, mutta hekin saivat vain denaarin. Silloin he nostivat metelin ja sanoivat isännälle: ’Nämä viimeksi tulleet tekivät työtä yhden ainoan tunnin, ja silti sinä annat heille saman kuin meille, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.’ Mutta isäntä sanoi yhdelle miehistä: ’Ystäväni, enhän minä tee sinulle väärää. Emmekö me sopineet denaarista? Ota omasi ja mene. Minä tahdon maksaa tälle viimeksi tulleelle saman kuin sinulle, ja kai minä saan omallani tehdä mitä haluan? Katsotko sinä karsaasti sitä, että minä olen hyvä?’

Näin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi.”

Tuolloin työpäivän pituus oli 12 tuntia ja miehen päiväpalkka alussa luvattu denaari, roomalainen 3,9 gramman painoinen hopeakolikko. Tekstissä kaikki saivat saman palkan, vaikka toiset tekivät työtä 12, osa 9, osa 6, osa 3 ja viimeiset yhden tunnin. Oli ymmärrettävää, että koko päivän tehneistä tuntui pahalta saada palkkaa sama summa kuin vähemmän tehneet. Isäntä ja työntekijä olivat kuitenkin sopineet palkasta, joten sopimusrikkomusta ei tapahtunut. Isäntä sai omallaan tehdä, mitä tahtoi. Hän tahtoi olla hyvä.

Palkan eteen pitää tehdä työtä. Tästä seuraa ajatus, että taivaspaikkakin on ansaittava. Ajattelemme, että se kuuluu hyvälle ja ahkeralle ihmiselle. Eihän ilmaiseksi voi saada mitään? On ponnistettava ja yritettävä. Voisiko taivaaseen päästä rahalla? Pääsisinkö, jos minulla tai sinulla olisi riittävästi varoja ja niistä lahjoittaisimme seurakunnalle seurakuntatalon remontin tai vallon

uuden. Kirkossa näin ajateltiin ennen uskonpuhdistusta, reformaatiota: "Kun kolikko kirstuun kilahtaa sielu taivaaseen vilahtaa. Luther protestoi ja tiivisti: Ihminen pelastuu yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Jumalan sanan kautta.

Lutherin mukaan ihmisen järki ajaa pelastuskysymyksessä umpikujaan. Armoa ei ansaita. Ihmisen ponnistelut ja yritykset Jumalan edessä eivät ole esiaste tai pohja Jumalan armolle. Armon luonteeseen kuuluu se, että kaiken saa lahjaksi. Armo antaa kokonaan uuden sydämen. Siksi armossa on kysymys uudestisyntymisestä. Armon saavat omistaa niin konnat kuin hyvätkin. Pelastus on Kristuksen varassa. Ensin Jumala, sitten ihminen.

Ensi sunnuntain otsikko on *Ansaitsematon armo*. Paavali tiivistää ajatuksen efesolaiskirjeessä 2: 4–9:

"Jumalan laupeus on kuitenkin niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti, että hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa ja antoi meillekin paikan taivaassa osoittaakseen kaikille tuleville aikakausille, kuinka äärettömän runsas on hänen armonsa ja kuinka suuri hänen hyvyytensä, kun hän antoi meille Kristuksen Jeesuksen. Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisen tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä."

2. Korinttilaiskirje 12:9

Ja hän sanoi minulle: "Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa". Sentähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan.

Armoa ei voi siis ansaita Armon olemus kiteytyy hyvin jo sanassa A.R.M.O.: **A**nsiotonta **R**akkautta **M**inun **O**sakseni. Armo on sellaista hyvää, jota ei ansaita. Se on lahja, joka kannattaa ottaa vatsaan. Se ei ole halpaa, koska Jumalalle armo on tullut todella kalliiksi: hänen oli uhrattava ainoa poikansa lahjoittaakseen armon ilmaiseksi meille.

Jumala lupasi pelastaa ne, jotka Jeesukseen turvaavat. Tämän takia voimme olla varmoja pelastuksesta, sillä Jumala pitää, minkä lupaa.

Rukouksemme äsken laulettu virrestä jatkaen:

5.

Armosta anteeksi suo kaikki tyynni
Kristuksen tähden syntini ja syyni.
Palvella sinua suo uskossa
ja anna autuus taivaan levossa.

6.

Suo, etten koskaan pyhää sanaa kiellä,
se yksin turvan antaa tuskan tiellä.
Se lohtu ainoa on vaivassa,
sen valo johtaa kohti taivasta.

7.

Haltuusi uskon koko elämäni,
henkeni, voimani ja tehtäväni.
Oi, siunaa työni kunniaksesi
ja lähimmäisenikin parhaaksi.

8.

Luo minuun lujaa mieltä, rohkeutta
julistamaan taas armon avaruutta
ja valtaa, kunniaasi korkeaa.
Se yli taivaittenkin kohoaa.

Lopuksi saamme kuulla kanttori Katariina Vuorisen laulamana Kari Tikan Luther-oopperan säveltämän Armolaulun: Minun armossani on sinulle kyllin.